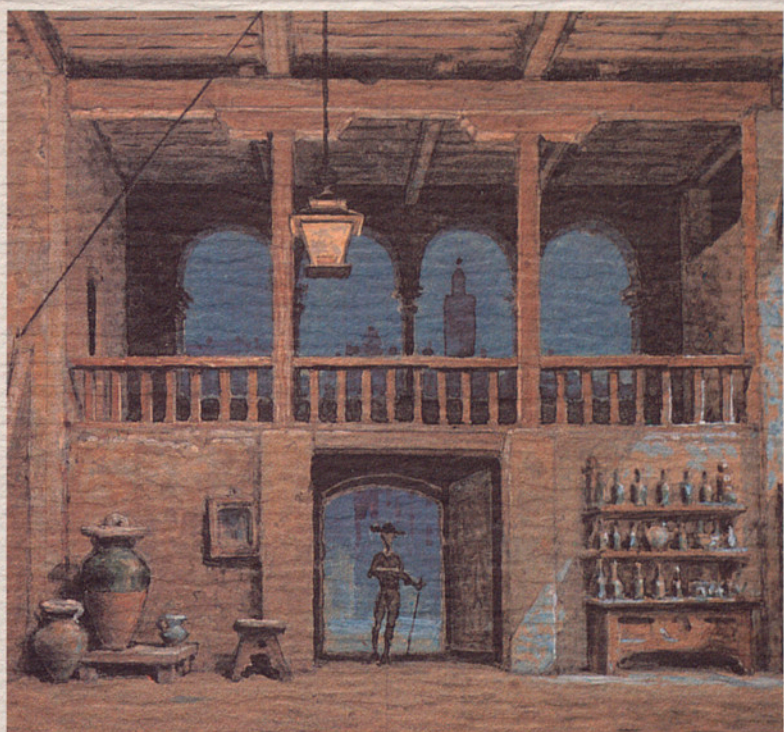

Espanya en el «Lied»
del romanticisme alemany

GRAN TEATRE DEL LICEU

GRAN TEATRE DEL LICEU

Temporada 1992-93

CONSORCI DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

**Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona
Ministerio de Cultura
Diputació de Barcelona
Societat del Gran Teatre del Liceu**

Gravat d'Alexandre de Laborde (1773-1842)

Recital
Espanya en el «Lied» del
romanticisme alemany

Gabriele Rossmannith

soprano

Robert Gambill

tenor

Thomas Mohr

baríton

Cord Garben

piano

En col·laboració amb el
Goethe - Institut / Institut Alemany de Barcelona

Dimarts, 10 de novembre, 21 h., funció núm. 84, torn A

Espanya en el «Lied» del romanticisme alemany

La imatge que els pobles tenen els uns dels altres pot canviar amb gran rapidesa quan evolucionen les estructures mentals, la visió de l'art, de la natura i la religió. Espanya va experimentar una revaloració paradigmàtica d'aquesta naturalesa en els països de parla alemanya amb el pas de la Il·lustració al Romanticisme. Des de la Reforma, l'Espanya catòlica era considerada l'essència de l'obscurantisme, la Inquisició i la intolerància. El *Don Carlos* de Schiller i l'*Egmont* de Goethe són mostres clares d'aquesta llegenda negra sobre Espanya. Amb Herder i els seus treballs sobre els romanços espanyols i amb els estudis sobre Calderón i Cervantes, juntament amb els viatges dels romàntics alemanys, comença a fer-se sentir la nostàlgia espanyola a Alemanya i a les terres dels Habsburg. El 1812, Friedrich Schlegel escriu en les seves *Lliçons de Viena*: «Atès que la poesia espanyola ha romàs sense influències estrangeres, i per tant purament romàntica, i com que la poesia cavalleresca cristiana de l'Edat Mitjana en aquesta nació és la que més ha durat fins als temps de cultura més recent i la que millor ha conservat la seva forma artística, és aquest doncs el lloc adient per definir l'essència del Romanticisme». Des de començaments del segle XIX, el caràcter alemany i la fantasia espanyola han anat units positivament, tot deixant una empremta excel·lent en la imatge que els espanyols i els alemanys tenen els uns dels altres, empremta que dura fins als nostres dies.

El recital que avui tenim ocasió d'oferir-los es basa en textos que transmeten aquest entusiasme romàntic per a Espanya. En un any tan ric en esdeveniments per a Espanya com el que ara enfila el seu final, no podia faltar aquest aspecte de reflexió del Romanticisme alemany sobre Espanya.

Kajo Niggstich
Director del Goethe-Institut
Barcelona

En harmonia amb el Liceu.

Iberia patrocina la temporada.

*Aquest any, més que mai,
IBERIA dóna suport
a la música i als afeccionats
al "bel canto".*

*Perquè, un any més, IBERIA
serà al Gran Teatre
del Liceu.*

IBERIA

Programma

I

Felix Mendelssohn Romanze
(1809-1847)

Max Bruch Verlassen
(1838-1920) Von den Rosen komm ich

Richard Strauss Liebesliedchen
(1864-1949) Lied der Chispa

Robert Schumann Romanze
(1810-1856) Melancholie
Der Hidalgo
Aufträge
In der Nacht
Geständnis
Der Contrabandiste

Johannes Brahms Spanisches Lied
(1833-1897) Vom Strande

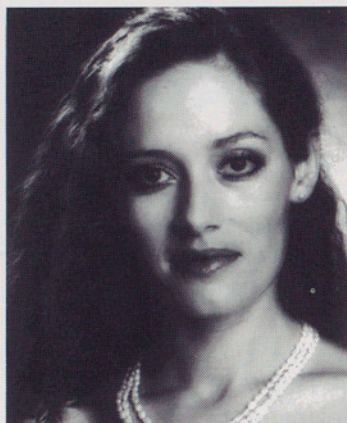
II

Hugo Wolf *Del «Llibre espanyol
(1860-1903) de cançons»*

In dem Schatten meiner Locken
Herr, was trägt der Boden hier
Die du Gott gebarst
Wenn du zu den Blumen gehst
Sie blasen zum Abmarsch
Alle gingen, Herz, zur Ruh
Komm, o Tod, von Nacht umgeben
Schmerzliche Wonne und wonnige
Schmerzen
Und schläfst du, mein Mädchen
Bedecket mich mit Blumen
Da nur Leid und Leiden schafft

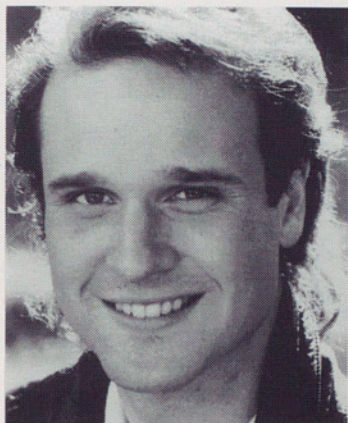
Gabriele Rosmanith

Va néixer a Stuttgart. Estudià violí amb Roman Schirmer i es graduà com a professora d'aquest instrument. Després, estudià cant amb Herta Schulz i, des de 1982, amb Sylvia Geszty. L'any 1985 guanyà el Primer Premi del Concurs Mozart de Würzburg i va ser contractada pel Badischen Staatstheater de Karlsruhe. Des de 1988 és membre de la Staatsoper d'Hamburg, on ha interpretat, entre d'altres, els personatges de Papagena (*Die Zauberflöte*), Najade (*Ariadne auf Naxos*), Sophie (*Der Rosenkavalier*), Marie (*Zar und Zimmermann*), Susanna (*Le nozze di Figaro*), Marzelline (*Fidelio*), Gretel (*Hänsel und Gretel*), Musetta (*La Bohème*) i Despina (*Così fan tutte*). El seu repertori inclou també Zerlina (*Don Giovanni*), Gretchen (*Wildschütz*), Isotta (*Die schweigsame Frau*), Adele (*Die Fledermaus*), etc. Durant la temporada 1991-92 interpretà Gilda (*Rigoletto*) a la Komische Oper de Berlín i Musetta (*La Bohème*) en unes representacions del mateix teatre al Japó; Susanna (*Le nozze di Figaro*) a Leipzig, Musetta (*La Bohème*) i Sophie (*Der Rosenkavalier*), recitals de «lieder» a Amèrica del Centre i del Sud, amb Cord Garben com a pianista i amb un programa també enregistrat en disc, així com un programa de «lieder» amb orquestra (direcció de Cord Garben), amb obres de Weill, Schönberg i Strauss. Des de 1987 actua sovint a la ràdio i la televisió i també ha estat invitada per les Òperes de Munic i Frankfurt. Actuà per primera vegada en aquest Gran Teatre la temporada passada, com a pastor de *Tannhäuser* amb l'Hamburgische Staatsoper.

Robert Gambill

Des d'Indiana (EUA) arribà a Europa l'any 1976 per estudiar a la Universitat d'Hamburg. Els primers contractes foren amb els teatres de Ginebra, Frankfurt i Wiesbaden, de 1981 fins a 1983. Des de les seves actuacions amb l'Òpera de Zuric (1984-1987) ha cantat sovint, als teatres més importants, els papers del repertori líric belcantista, com Nemorino (*L'elisir d'amore*), Lindoro (*L'italiana in Algeri*), Ernesto (*Don Pasquale*), Ramiro (*La Ce-*

nerentola), Almaviva (*Il barbiere di Siviglia*), Fenton (*Falstaff*), etc. Amb els papers principals del repertori per a tenor de Mozart ha actuat al Teatro Colón de Buenos Aires, a Moscou amb La Scala de Milà (direcció de Riccardo Muti), a l'Òpera de Viena, Hamburg, Stuttgart i Colònia. L'any 1988 interpretà Eginhard en una producció molt esperada de *Fierabras* de Schubert a l'Òpera de Viena (direccions de Claudio Abbado i Ruth Berghaus). El mateix any interpretà el mariner de *Der fliegende Holländer* a La Scala de Milà (direcció de Riccardo Muti) i l'any següent ho féu al Metropolitan de Nova York (direccions de James Levine i August Everding). Amb un altre personatge wagnerià, David de *Die Meistersinger von Nürnberg*, debutà l'any 1980 al Covent Garden de Londres i interpretà el mateix paper també a La Scala de Milà, amb direcció de Wolfgang Sawallisch. També ha estat invitat pels teatres de Munic, Hamburg i Colònia i actua sovint a les sales de concert més importants: Konzerthaus i Musikverein de Viena, Festivals de Pesaro i Lucerna, Royal Festival Hall i BBC de Londres, Hamburg, Zuric, Ginebra, Lausana, Berlín, etc. Ha enregistrat molts discos, amb directors com Claudio Abbado, Leopold Hager, Armin Jordan, Neville Marriner, Riccardo Muti, Georges Prêtre, Peter Schreier, Giuseppe Sinopoli, Georg Solti i Bruno Weill. Enguany canta per primera vegada a Barcelona.

Thomas Mohr

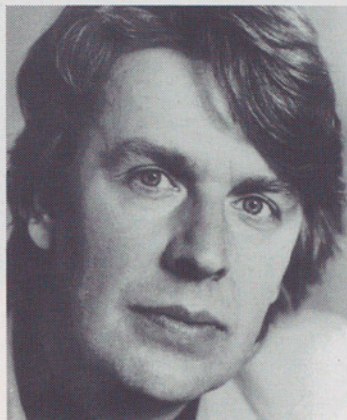

Va néixer a Neumünster, Schleswig-Holstein. L'any 1980 començà els estudis de cant al Conservatori de Lübeck amb Karl Heinz Pinnhammer i els acabà el 1985, després d'haver rebut una borsa d'estudis de la Fundació Pscar i Vera Ritter d'Hamburg. Tot seguit aconseguí guardons importants en concursos de cant nacionals i internacionals, com els de Berlín (1984), Hertenbosch (1985) i Londres (1985).

El primer contracte estable, el va tenir, de 1985 a 1987, amb el Teatre de Bremen, del qual passà al Teatre Nacional de Mannheim i des d'aquesta temporada és membre de l'Oper der Stadt de Bonn. També ha actuat com a invitat als teatres de Colònia, Hamburg, Frankfurt, Munic, i als festivals de Ludwigsburg, Schleswig-Holstein, Schwetzingen i Munic. També ha actuat sovint en produccions de la ràdio i la televisió i ha fet enregistraments discogràfics. A Alemanya i altres països europeus, ha actuat a les sales de concert dirigit, entre altres, per Georg Solti, Miguel A. Gómez Martínez, Bernhard Klee, Peter Schreier, Enoch zu Guttenberg, Wolfgang Gönnenwein, Frieder Bernius, Dennis Russell-Davies, Hans Martin Schneidt, David Shallon i Hiroshi Wagasuki. En el terreny del concert ha col·laborat també amb artistes com Justus Frantz, Christoph Eschenbach i Thomas Palm. Enguany actua per primera vegada a Barcelona.

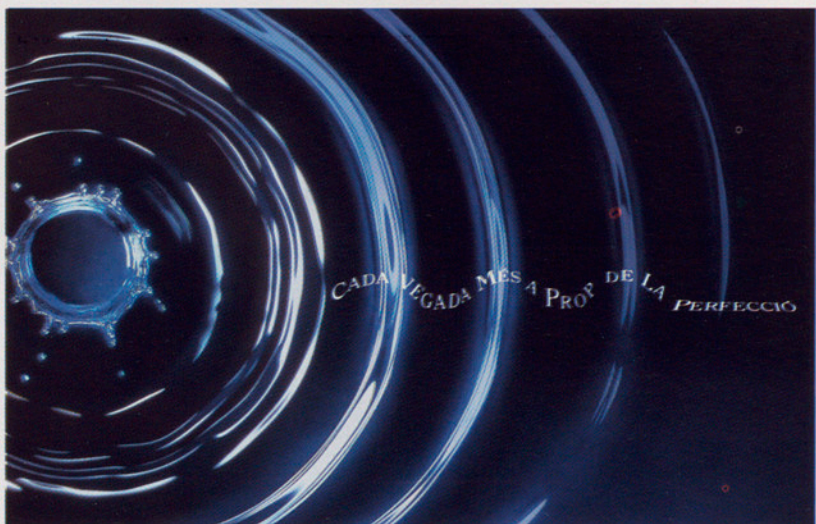

Cord Garben

Estudià piano i direcció a Hannover, on fou, durant un període breu, col·laborador del Niedersächsischen Staatstheater, tot especialitzant-se en l'acompanyament del «lied», tasca en la qual ha col·laborat amb artistes tan prestigiosos com Edith Mathis, Brigitte Fassbaender, Peter Schreier o Kurt Moll i també amb artistes de les noves generacions. Ha intervingut en produccions de la televisió i entre els seus discs hom pot destacar un dedicat a Zemlinsky, dis-

tingit amb un premi internacional per la revista «CD-Compact» de Barcelona. L'any 1989 Arturo Benedetti Michelangeli el «descobrí» com a director mozartià i enregistrà dos CD amb concerts per a

A PIONNER NOMÉS ENTENEM LA
PERFECCIÓ EN TERMES DE PROGRÉS.
D'EVOLUCIÓ. DE TECNOLOGIA.
PER AIXÒ NO ENS CONFORMEM AMB
L'EXTRAORDINÀRIA NITIDESA D'IMAT-
GE DELS NOSTRES TELEVISORS I VI-
DEOS. NI AMB LA PURESA I QUALITAT
DE SO DELS NOSTRES EQUIPS D'ALTA
FIDELITAT.

NI AMB LA MÀXIMA DEFINICIÓ
AUDIO-VISUAL QUE OFEREIX EL
LASER DISC.
Volem anar a més.
PERQUÈ LA CLAU DE LA PERFECCIÓ
RESIDEIX, PRECISAMENT, EN ESTAR
CADA VEGADA MÉS A PROP. CADA VE-
GADA MÉS A PROP DE LA PERFECCIÓ
EN IMATGE I SO.

PIONEER®
The Art of Entertainment

Gravat d'Alexandre de Laborde (1773-1842)

Textos

Felix Mendelssohn-Bartholdy

Romanze

Einmal aus seinen Blicken,
von seinem süßen Mund,
soll Gruss und Kuss erquickten
des Herzens trüben Grund.
Ich kann ihn nicht vergessen,
ich kann es nicht bereun,
ich sünd'ge nicht vermessen,
der Himmel wird verzeihn.

Anònim

Max Bruch

Verlassen (Sola me dejaste)

Hast einsam mich verlassen in dieser Oede!
Ich folge dir immer, weiss kaum wohin ich geh',
wohl Antwort gibt mir die Höhe,
doch du antwortest mir nimmer;
jung, einsam, und voll Wehe,
wein ich mich blind vor Schmerzen!
Umsonst mein Weinen und Sehnen,
ihr Augen voll von Tränen,
du Busen voll von Flammen,
wann ruhet ihr zusammen?

Anònim espanyol; trad.: P. Heyse i E. Geibel

Von den rosen komm ich

Aus den Ufern jenes Wassers sah ich Rosen stehn in Knospen.
Von den Rosen komm ich.
An den Ufern jenes Flusses sah ich Rosen stehn in Blüthe,
von den Rosen komm ich.
Sah die Rosen stehn in Blüthe, brach mit Seufzen mir die Rosen;
von dem Rosenbusch o Mutter, von den Rosen komm ich.

Anònim espanyol, *Del rosal vengo mi madre*;
trad.: P. Heyse i E. Geibel

Romança

Algun dia del seu esguard,
de la seva dolça boca,
una salutació i un petó,
han de confortar el meu cor afligit.
No puc oblidar-lo,
no me'n puc penedir,
el meu pecat no ha estat agosarat,
el cel perdonarà.

Sola em vas deixar

Sola em vas deixar en aquest desert!
Jo sempre et segueixo, ni tan sols sé cap on vaig,
prou la resposta em baixa dels cimals,
però tu mai no em respons;
jove, sola i plena d'aflicció,
de dolor ploro fins no poder més!
El meu plor i anhel són endebades,
vosaltres ulls plens de llàgrimes,
tu pit ardent,
quan descansareu plegats?

És del roser que vinc, maretà

De la riba d'aquelles aigües vaig veure poncelles de roses,
És de veure-les que vinc.
De la riba d'aquell riu vaig veure florir roses,
És de veure-les que vinc.
Vaig veure les roses florides, i entre sospirs les vaig trencar:
És del roser que vinc, maretà, és de veure-les que vinc.

Richard Strauss

Liebesliedchen

Hör mein Liebesliedchen ziehn
Isabel du schöne Frau.
Draussen blüht der Rosmarin,
seine Blümchen sind so blau.
Bienchen fliegen aus und ein,
blütentaubes prüht,
morgen wird es Honig sein, was so blau geblüht.

De *El alcalde de Zalamea* de Calderón de la Barca

Lied der Chispa

Es war ein Bruder liederlich
in Andalusien's Landen,
der sich auf Hau' n und Degenstich
wie keiner sonst verstanden.
Halo, mal, so mal so!
In einem Spielhaus fand er dann
zur Nacht was ihn erboste,
Chinila nicht, sein Liebchen,
an was sie mit Carlo koste.
Halo, mal, so mal so!
Der Carlo war ein Wetterstrahl,
aus Wolkenschacht geboren,
er sprang vom Stuhl und schlug
den Stahl dem Kömmling um die Ohren.
Halo, mal, so mal so!

De *El alcalde de Zalamea* de Calderón de la Barca

Robert Schumann

Romanze

Flutenreicher Ebro, blühendes Ufer,
all ihr grünen Matten, Schatten des Waldes,
fraget die Geliebte, die unter euch ruhet,
ob in ihrem Glücke sie meiner gedenket.
Und ihr tauigen Perlen, die ihr im Frührot
den grünenden Rasen bunt mit Farben schmückt,
fraget die Geliebte, wenn sie Kühlung atmet,
ob in ihrem Glücke sie meiner gedenket.
Ihr laubigen Pappeln, schimmernde Pfade,
wo leichten Fusses mein Mädchen wandelt,

Cançoneta d'amor

Escolta la meva cançoneta d'amor
Isabel, oh bella dama,
fora floreix el romaní
amb la floreta blava.
Les flors del romaní
nena Isabel,
avui són blaves i demà seran mel.

Cançó de la «Chispa»

Hi havia un cert Sampayo, un rufià,
la flor dels andalusos,
que com ningú, l'espasa sabia manejar.
I una nit en una taverna
topà amb allò que el féu enfurismar.
Chillona, la seva estimada
amb Carlo s'estava.
I Carlo que sempre fou
llampec de teulada avall,
car era llampec sense núvol
tragué l'espasa, i ara de dret ara de revés,
envestia sense cap escarafall.

Romança

Ebre cabalós, riba florida,
vosaltres totes verdes prades, ombres del bosc,
pregunteu a la meva estimada, que a recer vostre jeu,
si en la seva ventura es recorda de mi.
I vosaltres perles de la rosada,
que de matinada guarniu l'herba amb tot de colors,
pregunteu a la meva estimada, quan respira la fresca brisa,
si en la seva ventura es recorda de mi.
Vosaltres, pollancre plens de fullatge
caminoi resplendent que el peu de la meva xicota trepitja,

wenn sie euch begegnet, fragt sie,
ob in ihrem Glücke sie meiner gedenket.
Ihr schwärmenden Vögel, die den Sonnenaufgang,
singend ihr begrüßet mit Flötenstimmen,
fraget die Geliebte, dieses Ufers Blume,
ob ihrem Glücke sie meiner gedenket.

De «*Canciones de amor españolas*»; trad.: E. Geibel

Melancholie

Wann, wann erscheint der Morgen,
Wann denn, wann denn!
Der mein Leben löst aus diesen Banden?
Ihr Augen, vom Leide so trübe,
Saht nur Qual für Liebe,
Saht nicht eine Freude,
Saht nur Wunde auf Wunde,
Schmerz auf Schmerz mir geben,
Und im langen Leben
Keine frohe Stunde.
Wenn es endlich doch geschähe,
Dass ich säh' die Stunde.
Wo ich nimmer sähe!
Wann erscheint der Morgen,
Der mein Leben löst aus diesen Banden?

Anònim; trad.: E. Geibel

Der Hidalgo

Es ist so süß zu scherzen Mit Liedern und mit Herzen
Und mit dem ernsten Streit! Erglänzt des Mondes Schimmer,
Da treibst's mich fort vom Zimmer,
Durch Platz und Gassen weit;
Da bin zur Lieb ich immer Wie zum Gefecht bereit.
Die Schönen von Sevilla Mit Fächern und Mantilla
Blicken den Strom entlang;
Sie lauschen mit Gefallen,
Wenn meine Lieder schallen
Zum Mandolinenklang,
Und dunkle Rosen fallen
Mir vom Balkon zum Dank.
Ich trage wenn ich singe,
Die Zither und die Klinge
Vom toledanschen Stahl.

si us la trobeu, pregunteu-li
si en la seva ventura es recorda de mi.
Vosaltres, ocells que voleu en estol
i que amb els vostres cants aflautats doneu la benvinguda al sol
pregunteu a la meva estimada, flor d'aquesta riba,
si en la seva ventura es recorda de mi.

Malenconia

Quan, quan arribarà el matí,
Quan, quan!
que alliberi la meva vida d'aquests lligams?
Els vostres ulls, afligits per la sofrença
van veure tan sols de l'amor el turment,
no veieren cap alegria,
només veieren ferida sobre ferida
i dolor sobre dolor,
i en tota una llarga vida
cap hora d'alegria.
Si finalment arribés,
que jo veiés aquesta hora
on no veiés mai més res!
Quan arribarà el matí
que m'alliberi d'aquests lligams?

El cavaller

I que dolç que és divertir-se amb les cançons
i amb els cors i amb les serioses discussions.
Al besllum de la lluna
he de sortir tot d'una
i endinsar-me per places i carrerons;
que jo per a l'amor, igual que per al combat,
sempre hi estic disposat.
Les dones boniques de Sevilla
amb ventall i mantellina
veuen passar el riu;
i, amb plaer, escolten com les meves cançons
ressonen al so de la mandolina,
i elles, agraïdes, em tiren roses des dels balcons.
La cítara i l'espasa de ferro toledà
sempre m'acompanyen en el meu cantar.

Ich sing an manchen Gitter
Und höhne manchen Ritter
Mit keckem Lied zumal,
Den Damen gilt die Zither,
Die Klinge dem Rival.
Auf denn zum Abenteuer,
Schon losch der Sonne Feuer
Jenseits der Berge aus.
Der Mondnacht Dämmerungsstunden,
sie bringen Liebeskunden, sie bringen blutgen Strauss,
Und Blumen oder Wunden
Trag morgen ich nach Haus.

Anònim; trad.: E. Geibel

Aufträge

Nicht so schnelle, nicht so schnelle!
Wart ein wenig, kleine Welle!
Will dir einen Auftrag geben
An die Liebste mein.
Wirst du ihr vorüberschweben,
Grüsse sie mir fein!
Sag, ich wäre mitgekommen,
Auf dir selbst herabgeschwommen:
Für den Gruss einen Kuss
Kühn mir zu erbitten,
Doch der Zeit Dringlichkeit
Hätt es nicht gelitten.
Nicht so eilig! halt! erlaube,
Kleine, leichtbeschwingte Taube!
Habe dir was aufzutragen
An die Liebste mein!
Sollst ihr tausend Grüsse sagen,
Hundert obendrein.
Sag, ich wär mit dir geflogen,
Über Berg und Strom gezogen:
Für den Gruss einen Kuss
Kühn mir zu erbitten;
Doch der Zeit Dringlichkeit
Hätt es nicht gelitten.

Christian l'Egry (de «*Canciones i cantos*»)

Canto dels reixats estant
i alguns cavallers escarneixo
amb atrevides cançons de tant en tant,
per a les dones la cítara,
l'espasa per als rivals.
Endavant, doncs, cap a l'aventura
tan bon punt el sol saluda,
més enllà de les muntanyes.
Les hores del crepuscle
em porten cites d'amor,
o bé el sagnant combat,
i l'endemà arribo a casa
o bé amb flors o bé nafrat.

Comandes

No tan de pressa, no tan de pressa!
Espera una mica, petita onada!
Vull donar-te una comanda
per a la meva estimada.
Si onejant passes per on ella para,
saluda-la de part meva!
Digues-li que de bon grat hauria vingut
deixant-me lliscar damunt teu:
I per la salutació,
un petó, gosaria demanar-li,
però la urgència del temps
no ho hauria suportat.
No tan de pressa, atura't, permet-me,
petita, alegre colometa,
que t'he de donar una comanda
per a la meva estimada!
Mil records li donaràs
i cent a més a més.
Digues-li que m'hauria envolat amb tu,
deixant-me conduir per muntanyes i rius:
Per la salutació,
un petó, gosaria demanar-li,
però la urgència del temps
no ho hauria suportat.

In der Nacht

Alle gingen, Herz, zur Ruh,
Alle schlafen, nur nicht du.

Denn der hoffnungslose Kummer
Scheucht von deinem Bett den Schlummer,
Und dein Sinnen schweift in stummer
Sorge seiner Liebe zu.

Anònim; trad.: P. Heyse

Geständis

Also lieb' ich Euch, Geliebte,
Dass mein Herz es nicht mag wagen.
Irgend einen Wunsch zu tragen,
Also lieb' ich Euch!
Denn wenn ich zu wünschen wagte,
Hoffen würd' ich auch zugleich;
Wenn ich nicht zu hoffen zagte,
weiss ich wohl, erzürnt' ich Euch.
Darum ruf' ich ganz alleine
Nur dem Tod, dass er erscheine,
Weil mein Herz es nicht mag wagen,
Einen andern Wunsch zu tragen,
Also lieb' ich Euch!

Anònim; trad.: E. Geibel

Der Contrabandiste

Ich bin der Contrabandiste,
Weiss wohl Respekt mir zu schaffen.
Allen zu trotzen, ich weiss es,
Furcht nur, die hab' ich vor keinem.
Drum nur lustig, nur lustig!
Wer kauft Seide, Tabak!
Ja wahrlich, mein Rösslein ist müde,
Ich eil', ja eile,
Sonst fasst mich noch gar die Runde,
Los geht der Spektakel dann.
Lauf nur zu, mein lustiges Pferdchen,
Ach, mein liebes, gutes Pferdchen,
Weisst ja davon, mich zu tragen!

Anònim espanyol; trad.: E. Geibel

En la nit

Tots se'n van a reposar, oh, cor;
tothom dorm, llevat de tu.

Car la pena que no té esperança
del teu llit la son espanta
i la teva ànima, en muda inquietud,
fuig tot volant envers el seu amor.

Confessió

Tant amor us professo, estimada,
que el meu cor afligit
no gosa expressar ja cap desig,
tant amor us professo!
Car si gosés desitjar,
ahora hauria d'albergar esperances
i si no vacil·lés a esperar,
ho sé, us enutjariu amb mi.
Per això crido tot sol
només a la mort, que aparegui,
car el meu cor afligit
no gosa expressar ja cap desig,
tant amor us professo!

El contrabandista

Sóc el contrabandista,
sé com fer-me respectar.
Sé com plantar cara a tothom, sí,
de por, no en tinc mai de ningú.
Així que moveu-vos, moveu-vos!
Qui em compra seda, qui tabac!
Ben cert que el meu corser està cansat,
ja m'afanyo, ja m'afanyo,
si no em perdré la ronda,
i comença l'espectacle.
Corre cavallet, corre,
ai, el meu cavallet bo i estimat
si en sap, de portar-me!

Johannes Brahms

Spanisches Lied

In dem Schatten meiner Locken
Schliefe mir mein Geliebter ein.
Weck ich ihn nun auf? - Ach nein!

Sorglich strahlt ich meine krausen
Locken täglich in der Frühe,
Doch umsonst ist meine Mühe,
Weil die Winde sie zerzausen.
Lockenschatten, Windessausen
Schlieferten den Liebsten ein.
Weck ich ihn nun auf? - Ach nein!

Hören muss ich, wie ihn gräme,
Dass er schmachtet schon so lange,
Dass ihm Leben geb und nehme
Diese meine braune Wange,
Und er nennt mich seine Schlange,
Und doch schlief er bei mir ein.
Weck ich ihn nun auf? - Ach nein!

Anònim (del *«Llibre espanyol de cançons»*);
trad.: P. Heyse

Vom Strande

Ich rufe vom Ufer
Verlornes Glück,
Die Ruder nur schallen
Zum Strande zurück.
Vom Strande, lieb Mutter
Wo der Wellenschlag geht,
Da fahren die Schiffe,
Mein Liebster drauf steht.
Je mehr ich Sie rufe,
Je schneller der Lauf,
Wenn ein Hauch Sie entführt,
Wer hielte Sie auf?
Der Hauch meiner Klagen,
Die Segel nur schwellt,
Je mehr mein Verlangen
Zurück Sie hält!
Verhielt ich die Klagen:
Es löst sie der Schmerz,

A l'ombra dels meus rínxols

A l'ombra dels meus rínxols
s'ha adormit el meu amor.
I ara l'he de despertar? Ah, no!

Amb cura cada dia al dematí
em pentino els rínxols encrespats,
però és feina vana el meu esforç
perquè el vent ve i me'ls embulla.
Ombra de rínxols, vent juganer
han fet adormir el meu amor.
I ara l'he de despertar? Ah, no!

He de sentir com es lamenta
per haver llanguit durant tant temps,
perquè les meves galtes brunes,
li donen la vida i l'hi lleven,
i encara em diu la seva serp,
però bé que dorm al meu costat.
I ara l'he de despertar? Ah, no!

Des de la platja

Des de la riba
crido la joia perduda,
tan sols els remes ressonen
de tornada a la platja.
Des de la platja, mare estimada,
allà on trenca l'onada,
naveguen els vaixells
on viatja el meu amor.
Quant més els crido,
més ràpids van,
si un buf de vent se'ls endugués,
qui els aturaria?
El sospir dels meus laments
infla les veles,
com més a prop els vull,
més s'allunyen de mi!
Si em continc els laments
es desferma el dolor,

Und klagen und schweigen
Zersprengt mir das Herz.
Ich rufe vom Ufer
Verlorenes Glück,
Die Ruder nur schallen
Zum Strande zurück.
So flüchtige Schlösser
Wer könnt ihn'n vertraun
Und die Liebe, die bliebe,
Mit Freuden drauf baun?
Wie Vögel im Fluge,
Wo ruhen sie aus,
Zertrümmen der Wogen
Grünen Kristall,
Und was Sie berühren,
Verwandelt sich all.
Es wandeln die Wellen
Und wandelt der Wind.
Meine Schmerzen im Herzen
Beständig nur sind.
Ich rufe vom Ufer
Verlorenes Glück,
Die Ruder nur schallen
Zum Strande zurück.

Anönim; trad.: Joseph von Eichendorf

Hugo Wolf

(1)

In dem Schatten meiner Locken
Schlief mir mein Geliebter ein.
Weck ich ihn nun auf? - Ach nein!

Sorglich strahlt ich meine krausen
Locken täglich in der Frühe,
Doch umsonst ist meine Mühe,
Weil die Winde sie zerzausen.
Lockenschatten, Windessausen
Schläferten den Liebsten ein.
Weck ich ihn nun auf? - Ach nein!

Hören muss ich, wie ihn gräme,
Dass er schmachtet schon so lange,
Dass ihm Leben geb und nehme

i els laments, el silenci,
em trenquen el cor.
Des de la riba
crido la joia perduda,
tan sols els remes ressonen
de tornada a la platja.
Palaus tan fugissers,
qui podria confiar en ells
i el que resta d'amor,
qui amb alegria pot alçar-hi res?
Com ocells que s'envolen
on és que es posen?
I les onades trenquen
de cristall esmeralda,
i el que toquen
tot es transforma.
Canvien les onades
i canvia el vent,
els dolors al meu cor
romanen persistents.
Des de la riba
crido la joia perduda,
tan sols els remes ressonen
de tornada a la platja.

Traducció: Laura Torrabadella (L'Avenç, S.L.)

(1)

A l'ombra dels meus rínxols
s'ha adormit el meu amor.
I ara l'he de despertar? Ah, no!

Amb cura cada dia al dematí
em pentino els rínxols encrespats,
però és feina vana el meu esforç
perquè el vent ve i me'ls embulla.
Ombra de rínxols, vent jugarer
han fet adormir el meu amor.
I ara l'he de despertar? Ah, no!

He de sentir com es lamenta
per haver llanguit durant tant temps,
perquè les meves galtes brunes,

Diese meine braune Wange,
Und er nennt mich seine Schlange,
Und doch schlief er bei mir ein.
Weck ich ihn nun auf? - Ach nein!

Anònim (del «*Llibre espanyol de cançons*»)

trad.: P. Heyse

(2)

Herr, was trägt der Boden hier,
Den du tränkst so bitterlich?
«Dornen, liebes Herz, für mich,
Und für dich der Blumen Zier.»

Ach, wo solche Bäche rinnen,
Wird ein Garten da gedeihn?
«Ja, und wisse! Kränzelein,
Gar verschiedne, flicht man drinnen.»

O mein Herr, zu wessen Zier
Windet man die Kränze? sprich!
«Die von Dornen sind für mich,
Die von Blumen reich ich dir.»

Anònim; trad.: P. Heyse

(3)

Die du Gott gebarst du Reine,
Und alleine
Uns gelöst aus unsern Ketten,
Mach mich frölich, der ich weine,
Denn nur deine
Huld und Gnade mag uns retten.

Herrin, ganz zu dir mich wende,
Dass sich ende
Diese Qual und dieses Grauen,
Dass der Tod mich furchtlos fände,
Und nicht blende
Mich das Licht der Himmelsauen.

Weil du unbefleckt geboren,
Auserkoren
Zu des ewgen Ruhmes Stätten—
Wie mich Leiden auch umfloren,
Unverloren
Bin ich doch, willst du mich retten.

N. Núñez; trad.: P. Heyse

li donen la vida i l'hi lleven,
i encara em diu la seva serp,
però bé que dorm al meu costat.
I ara l'he de despertar? Ah, no!

(2)

Senyor, què dóna aquesta terra
que amb llàgrimes amargues regues?
Espines per a mi, oh, dolç cor meu,
i per a tu, garlandes de flors.

I on cauen gotejant tals déus
hi florirà un jardí?

«Sí, i mira: corones
ben distintes s'hi trenaran.»

Oh, Senyor, qui adornaran,
digues, les corones que s'hi trenin?

«Les d'espines són per a mi,
les de flors jo te les dono.»

(3)

Tu, que vas infantar Déu, tu, pura,
i l'única
que ens deslliura de les nostres cadenes,
concedeix-me la joia, a mi que t'ho imploro,
car només la teva gràcia
i la teva bondat poden salvar-nos.

Senyora, a tu sola m'adreço,
que s'acabi
aquesta angoixa, aquesta por,
que la mort sense temor em trobi
i no m'engegui
la llum dels prats celestials.

Puix que has nascut sense pecat,
entre totes escollida
per estar en l'eterna glòria,
jo, sota el pes de les penes,
no estaré perdut
si accedeixes a salvar-me.

(4)

Wenn du zu den Blumen gehst,
Pflücke die schönsten, dich zu schmücken.
Ach, wenn du in dem Gärtlein stehst,
Müsstest du dich selber pflücken.

Alle Blumen wissen ja,
Dass du hold bist ohnegleichen,
Und die Blume, die dich sah-
Farb und Schmuck muss ihr erleben.
Wenn du zu den Blumen gehst,
Pflücke die schönsten, dich zu schmücken.
Ach, wenn du in dem Gärtlein stehst,
Müsstest du dich selber pflücken.

Lieblicher als Rosen sind
Die Küsse, die dein Mund verschwendet,
Weil der Reiz der Blumen endet,
Wo dein Liebreiz erst beginnt.
Wenn du zu den Blumen gehst,
Pflücke die schönsten, dich zu schmücken.
Ach, wenn du in dem Gärtlein stehst,
Müsstest du dich selber pflücken.

Anönim; trad.: P. Heyse

(5)

Sie blasen zum Abmarsch,
Lieb Mütterlein.
Mein Liebster muss scheiden
Und lässt mich allein!

Am Himmel die Sterne
Sind kaum noch geflohn,
Da feuert von ferne
Das Fussvolk schon.
Kaum hört er den Ton,
Sein Ränzlein schnürt er,
Mein Herz hinterdrein,
Mein Liebster muss scheiden
Und lässt mich allein!

Mir ist wie dem Tag,
Dem die Sonne geschwunden.
Mein Trauern nicht mag
So balde gesunden.
Nach nichts ich frag,

(4)

Si les flors vas a trobar,
la més bella cull d'adorn.
Però si ets tu qui és al jardí,
tu mateixa has de collir-te.

Prou que ho saben ja les flors
que ets graciosa sens parell.
I la flor, un cop et mira,
perd color i perd aroma.
Si les flors vas a trobar,
la més bella cull d'adorn.
Però si ets tu qui és al jardí,
tu mateixa has de collir-te.

Que més dolços que les roses
són els besos de ta boca,
car l'encant floral s'acaba
on comença el teu amor.
Si les flors vas a trobar,
la més bella cull d'adorn.
Però si ets tu qui és al jardí,
tu mateixa has de collir-te.

(5)

Sónen trompetes de marxa,
marona estimada,
mon amor se n'ha d'anar
i em deixa sola!

Les estrelles, allà al cel,
amb prou feines han fugit
que ja tens la infanteria
obrint foc, de lluny estant.
Tot seguit que el so ha sentit
ha lligat el seu sarró
i d'aquí se n'és partit
amb mon cor al seu darrera.
Mon amor se n'ha d'anar
i em deixa sola!

A mi em passa com al dia
quan el sol desapareix:
ma tristesa no podrà
gaire aviat trobar salut.

Keine Lust mehr heg ich,
Nur Zwiesprach pfleg ich
Mit meiner Pein—
Mein Liebster muss scheiden
Und lässt mich allein!

Anònim; trad.: P. Heyse

(6)

Alle gingen, Herz, zur Ruh,
Alle schlafen, nur nicht du.

Denn der hoffnungslose Kummer
Scheucht von deinem Bett den Schlummer,
Und dein Sinnen schweift in stummer
Sorge seiner Liebe zu.

Anònim; trad.: P. Heyse

(7)

Komm, o Tod, von Nacht umgeben,
Leise komm zu mir gegangen,
Dass die Lust, dich zu umfassen,
Nicht zurück mich ruft ins Leben,
Komm, so wie der Blitz uns rühret,
Denn der Donner nicht verkündet,
Bis er plötzlich sich entzündet
Und den Schlag gedoppelt führet.
Also seist du mir gegeben,
Plötzlich stillend mein Verlangen,
Dass die Lust, dich zu umfassen,
Nicht zurück mich ruft ins Leben.

Escriva; trad.: E. Gaibel

(8)

Schmerzliche Wonne und wonnige Schmerzen,
Wasser im Auge und Feuer im Herzen,
Stolz auf den Lippen und Seufzer im Sinne,
Honig und Galle zugleich ist die Minne.

Oft, wenn ein Seelchen vom Leib sich geschieden,
Möcht es Sankt Michael tragen zum Frieden;
Aber der Dämon auch möcht es verschlingen;
Keiner will weichen, da geht es ans Ringen.

Seelchen, gequältes, in ängstlichem Wogen
Fühlst du dich hierhin und dorthin gezogen,

No demano pas cap cosa,
ni cap joia experimento,
només vull donar conversa
al desconsol...
Mon amor se n'ha d'anar
i em deixa sola!

(6)

Tots se'n van a reposar, oh, cor;
tothom dorm, llevat de tu.

Car la pena que no té esperança
del teu llit la son espanta
i la teva ànima, en muda inquietud,
fuig tot volant envers el seu amor.

(7)

Vine, oh, mort, envoltada de nit,
a poc a poc acosta't, no fos cas
que l'alegria d'abraçar-te
em fes tornar a la vida novament.
Vine talment com ens corprèn el llamp
que el tro mai no anuncia
fins que, de sobte, brilla encès
i la descàrrega es redobla.
Que així em siguis donada!
Apaivagant de sobte els meus anhels,
no fos cas que la joia d'abraçar-te
em fes tornar a la vida novament.

(8)

Penoses joies i joioses penes,
els ulls en llàgrimes i el cor en flames,
orgull als llavis i sospirs a l'ànima,
com mel i fel alhora, així és l'amor.

Sovint, quan del cos una animeta es separa,
Sant Miquel prou voldria a la pau conduir-la,
però el dimoni voldria també devorar-la;
cap d'ells no hi renuncia i acaba en disputa.

Turmentada animeta, per ones terribles
et sents emportada d'aquí cap allà,

Aufwärts und abwärts. In solches Getriebe
Stürzt zwischen Himmel und Höll uns die Liebe.

Mütterchen, ach, und mit siebenzehn Jahren
Hab ich dies Hangen und Brangen erfahren,
Hab's dann geschworen mit Tränen der Reue;
Ach, und schon lieb ich, schon lieb ich auf's neue!

Anönim; trad.: E. Geibel

(9)

Und schläfst du, mein Mädchen,
Auf, öffne du mir;
Denn die Stund ist gekommen,
Da wir wandern von hier.

Und bist ohne Sohlen,
Leg keine dir an:
Durch reissende Wasser
Geht unsere Bahn.

Durch die tief tiefen Wasser
Des Guadalquivir;
Denn die Stund ist gekommen,
Da wir wandern von hier.
Auf, öffne du mir!

G. Vicente; trad.: E. Geibel

(10)

Bedeckt mich mit Blumen,
Ich sterbe vor Liebe.

Dass die Luft mit leisem Wehen
Nicht den süßen Duft mir entführe
Bedeckt mich!

Ist ja alles doch dasselbe,
Liebesodem oder Däfte
Von Blumen.

Von Jasmin und weissen Lilien
Sollt ihr hier mein Grab bereiten,
Ich sterbe.

Und befragt ihr mich: Woran?
Sag ich: Unter süßen Qualen
Vor Liebe.

M. Doceo; trad.: E. Geibel

cap amunt, cap avall. En tal agitació,
entre el cel i l'infern, l'amor ens precipita.

Ai, marona, i jo amb disset anys
ja he passat per tals treballs i fatigues;
i tot plorant, jurava penedir-me'n,
però vet aquí que novament ja t'estimo.

(9)

No dormis més, tresor,
au, alça't i obre'm!,
que ja ha arribat l'hora
que marxem d'aquí.

I si no tens calçat,
no cal que te'n posis;
per ràpids corrents
haurem de fer via.

Per les aigües profundes
del Guadalquivir;
que ja ha arribat l'hora
que marxem d'aquí.

(10)

Sepulteu-me sota flors
que d'amor moro.

Sepulteu-me, no fos cas
que l'alè suau de la brisa
se m'emporti el dolç perfum!

És ben bé tot el mateix
l'alenada de l'amor
i l'aroma de les flors.

De llessamí i de blancs lliris
prepareu-me aquí la tomba,
que jo moro.

Pregunteu-me'n el perquè
i us diré: pel dolç turment
de l'amor.

(11)

Da nur Leid und Leidenschaft
Mich bestürmt in deiner Haft,
Biet ich nun mein Herz zu Kauf.
Sagt, hat keiner Lust darauf?

Soll ich sagen, wie ich's schätze,
Sind drei Batzen nicht zuviel.
Nimmer war's des Windes Spiel,
Eigensinnig blieb's im Netze.
Aber weil mich drängt die Not,
Biet ich jetzt mein Herz zu Kauf,
Schlag es los zum Meistgebot,
Sagt, hat keiner Lust darauf?

Täglich kränkt es mich im Stillen
Und erfreut mich nimmermehr.
Nun, wer bietet? - wer gibt mehr?
Fort mit ihm und seinen Grillen!
Dass sie schlimm sind, leuchtet ein,
Biet ich doch mein Herz zu Kauf.
Wär es froh, behielt ich's fein-
Sagt, hat keiner Lust darauf?

Kauft ihr's, leb ich ohne Grämen.
Mag es haben, wem's beliebt!
Nun, wer kauft? wer will es nehmen?
Sag ein jeder, was er gibt.
Noch einmal vorm Hammerschlag
Biet ich jetzt mein Herz zum Kauf,
Dass man sich entscheiden mag-
Sagt, hat keiner Lust darauf?

Nun zum ersten -und zum zweiten-
Und beim dritten schlag ich's zu!
Nun denn! Mag dir's Glück bereiten;
Nimm es, meine Liebste du!
Brenn ihm mit dem glüh'nden Erz
Gleich das Sklavenzeichen auf;
Denn ich schenke dir mein Herz,
Hast du auch nicht Lust zum Kauf.

Anönim; trad.: P. Heyse

(11)

Puix que sols pena i passió
m'assetgen en la teva presó,
poso ara en venda el meu cor.
A algú li fa gràcia? Digueu!

Si hagués de dir quin és el preu,
tres rals no foren massa.
Mai no ha estat joguina del vent,
s'ha entestat a romandre a la xarxa.
Però com que m'hi empeny el destret,
poso ara en venda el meu cor,
que sigui del millor postor!
A algú li fa gràcia? Digueu!

Cada dia em rosega en silenci
i enlloc ja no trobo alegria.
Au, qui ofereix, qui en dóna més?
Fora ell i els seus desficiis!
Ja està vist que em són fatals;
fos alegre, de bon grat me'l guardaria,
però ara poso en venda el cor.
A algú li fa gràcia? Digueu!

Compreu-lo i visqui jo sense tristor,
el pot tenir qui se n'agradi.
Qui el compra? Qui se'l vol endur?
Que digui cadascú què en donaria.
Abans no caigui el martell altre cop,
poso en venda de nou el meu cor.
No hi haurà qui es decideixi?
A algú li fa gràcia? Digueu!

Ara vingi, a la una, a les dues,
i quan soni el tercer cop, adjudicat!
Molt rebé! Que et porti sort;
pren-lo tu, mon dolç amor!
Marca'l ja amb ferro candent
en senyal d'esclavitud,
car jo et dono aquest meu cor
et faci o no gràcia comprar-lo.

Traducció: Jaume Creus (L'Avenç, S.L.)

**Hay pocos instrumentos tan bien
afinados como éste.**

LEGEND

El Honda Legend es como un instrumento musical. Su motor es de una precisión singular, y sus 204 caballos responden de inmediato a la menor presión sobre el acelerador. La nobleza de las aleaciones con que está construido y la exactitud milimétrica de sus piezas, permiten que el motor del Legend interprete verdadera música.

La suspensión es suave, por eso el Legend se desplaza por el asfalto como las notas por el pentagrama.

La calidad de los acabados y de los materiales en el Legend es sólo comparable a la de un Stradivarius.

El Honda Legend es realmente como un instrumento musical. Pero el mejor afinado de todos.

Notes importants

En atenció als artistes i al públic en general, es prega la màxima puntualitat: no es permetrà l'entrada a la sala un cop començada la representació, ni verificar enregistraments, fotografies o filmar escenes de cap mena.

El Consorci del Gran Teatre del Liceu, si les circumstàncies ho reclamen, podrà alterar les dates, els programes o els intèrprets anunciats en aquest programa.

En compliment d'allò que disposa l'Article 92 del Reglament d'Espectacles, és prohibit de fumar als passadissos; hom ha d'utilitzar el saló del 1r pis i el vestíbul de l'entrada.

Accés pel carrer Sant Pau, núm. 1, bis, d'ús exclusiu per a minusvàlids. Tel. 318 91 22.

Portada:

Maurici Vilomara (1848-1930). Esbós escenogràfic per a l'acte segon de *Carmen*, de Bizet: La Taberna de Lilas Pastia.

Gran Teatre del Liceu, atribuït a la producció del 1888, any de l'Exposició Universal de Barcelona. Arxiu del Centre d'Investigació, Documentació i Difusió de l'Institut del Teatre.

Programes: Art-Co/2000

Disseny: Hernando Asociados

FUNDACIÓ
GRAN TEATRE DEL
L I C E U

La Fundació privada Gran Teatre del Liceu s'ha creat amb una finalitat bàsica, que és la d'estimular les empreses del sector privat perquè contribueixin a la promoció i difusió de la Cultura, tal com és norma als països més desenvolupats.

En aquest sentit, les empreses que formen el primer Patronat i les que s'han anat adherint a la nova Fundació, ja sigui com a Protectores, Col·laboradores o Cooperadores, entenem que la societat catalana d'avui no pot desentendre's de la sort d'una institució tan arrelada a la vida cultural de Barcelona i tan representativa de la vida musical de Catalunya com és el Gran Teatre del Liceu.

Cal conservar i enfortir aquest llegat cultural, creat fa més de 150 anys sense cap altre impuls que no fos el que procedia d'una imparable il·lusió col·lectiva. Deixar ara el futur del Liceu a l'exclusiva responsabilitat de les institucions públiques equivaldria a una mena de deserció.

Per això us demanem que, en la mesura de les vostres possibilitats, us incorporeu a la tasca que ens hem imposat i que, tot associant el vostre nom al prestigi del nostre Gran Teatre, ajudeu a la realització dels seus projectes.

FUNDACIÓ
GRAN TEATRE DEL
LICEU

Presidenta d'Honor

S.M. LA REINA SOFIA

Patrons

CATALANA DE GAS

CAIXA DE CATALUNYA

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

AIGÜES DE BARCELONA

BANCO DE EUROPA

BANC DE SABADELL

GRUPO TORRAS

CONSORCI DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Protectors

ANGLO NAVAL INDUSTRIAL

BASSAT, OGILVY & MATHER

IBM

SEAT

Col·laboradors

NESTLÉ

ROCA RADIADORES

Cooperadors

BUFET BERGÓS

COOPERS & LYBRAND

EDITORIAL VICENS VIVES

ENIMONT IBERICA

MCS Marketing Comunicaciones y Servicios

RICARDO MOLINA, S.A.

Informació

Fundació Gran Teatre del Liceu

c/. Sant Pau, 1 bis

08001 Barcelona

Telèfon 318 91 22

Pròximes funcions

Anna Bolena

Gaetano Donizetti

Direcció d'orquestra **Richard Bonynge**
Direcció d'escena **Giancarlo del Monaco**
Escenografia i vestuari **Ramon B. Ivars**

**Albert Dohmen, Edita Gruberova (9, 13, 17, 21 i 25)/
Christine Weidinger (29), Eugenie Grunewald, Stefano
Palatchi, Fernando de la Mora, Itxaro Mentxaka,
Antoni Comas**

Nova Prod.: **Gran Teatre del Liceu**
patrocinada per SEAT

ORQUESTRA SIMFÒNICA I COR DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

(Amb sobretítulat)

Divendres, 13 de novembre, 21 h., funció núm. 29, torn D
Dimarts, 17 de novembre, 21 h., funció núm. 32, torn A
Dissabte, 21 de novembre, 21 h., funció núm. 34, torn C
Dimecres, 25 de novembre, 21h., funció núm. 36, torn E
Diumenge, 29 de novembre, 17 h., funció núm. 38, torn T

Concert Rockwell Blake

Obres de Gioachino Rossini

Director d'orquestra: **David Robertson**

Director del cor: **Romano Gandolfi**

ORQUESTRA SIMFÒNICA I COR DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Dissabte, 14 de novembre, 21 h., funció núm. 30, torn C

Recital Karita Mattila

Obres de Giacomo Puccini, Gustav Mahler, Richard Strauss,
Claude Debussy i Jean Sibelius

Piano: **Ilmo Ranta**

Dilluns, 16 de novembre, 21 h., funció núm. 31, torn B

Concert
Orquestra Simfònica
del Gran Teatre del Liceu

Richard Wagner: Obertura de *Rienzi*

Richard Strauss: Quatre darreres cançons per a soprano i orquestra

Johannes Brahms: Concert per a piano i orquestra núm. 2

Solistes

Alessandra Marc, *soprano*

Ramon Coll, *piano*

Director d'orquestra: **Uwe Mund**

Divendres, 20 de novembre, 21 h., funció núm. 33, torn D

XXXè Concurs Internacional
de
Cant Francesc Viñas

Prova final i veredict del Jurat Internacional

11h.: 1ª sessió; 16h.: 2ª sessió

Divendres, 20 de novembre

Concert Final

Director d'orquestra: **J. Pérez Batista**

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Diumenge, 22 de novembre, 18 h, funció núm. 35

Recital líric

Lauren Flanigan, *soprano*

Kristine Jepson, *mezzo*

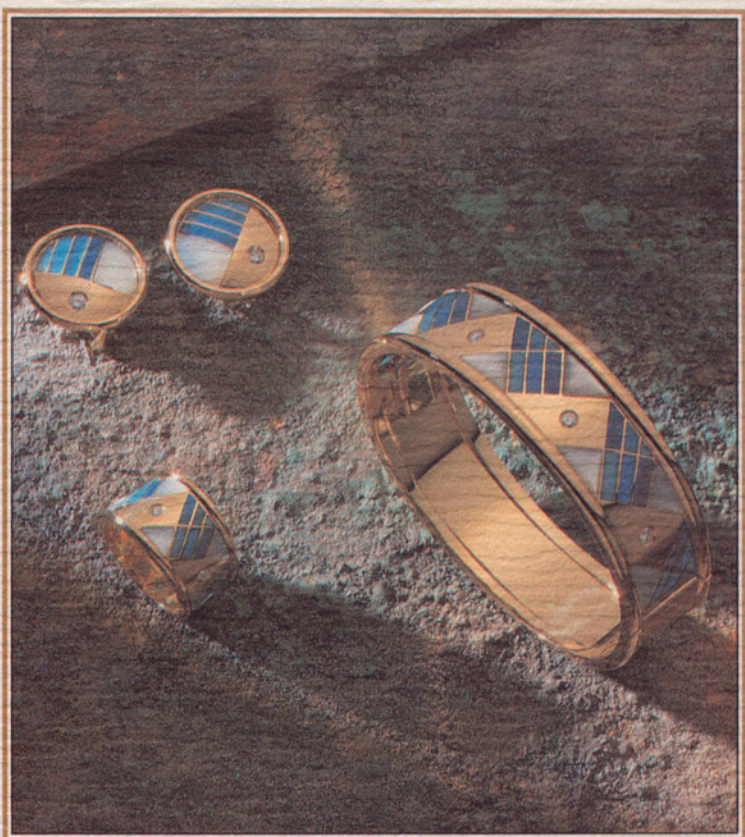
Josep Bros, *tenor*

Antoni Comas, *tenor*

Miguel López Galindo, *baix*

Enrique Ricci, *piano*

Divendres, 27 de novembre, 20 h, funció núm. 37

BAGUÉS

JOIÉRIA

PASSEIG DE GRÀCIA, 41
TELÈFON 216 01 73
08007 BARCELONA

CARRER SANT PAU, 6
TELÈFON 317 32 46
08001 BARCELONA

RAMBLA DE LES FLORS, 105
TELÈFON 317 19 74
08002 BARCELONA

42459-9